

РЕШЕНИЕ

№ 3440

гр. София, 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 14.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **238** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на М. Х., [дата на раждане], гражданин на П., чрез адв. В. Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1 срещу Отказ на виза изх. № ISB 20000012V/03.12.2020 г. на М. В. Х. втори секретар ЗКС – Посолство на Република България в И., Ислямска Република П., с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на издадения административен акт; такива, че жалбоподателят има две малолетни деца, които са български граждани, както и че осем години живял в [населено място] във фактическо съжителство с българска гражданка- майката на двете му деца. Релевира доводи за засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, а именно нарушаване правото на личен и семеен живот. Подробни съображения излага в депозираната жалба. От съда иска да отмени оспорения административен акт. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът - втори секретар ЗКС – Посолство на Република България в И., Ислямска Република П., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призован, не изразява становище .

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал искане в Посолството на РБ в И. (стр. 15), за получаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 03.12.2020г. същият е получил отказ за издаване на виза /стр. 44/, по образец. В основанието на постановения акт е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.19 от ЗЧРБ. Липсва допълнително фактическо изложение на обстоятелствата, обусловили отказа.

Видно от представеното заявление за виза, в същото са посочени, че приемащо лице е М. Д., както и имената на двете малолетни деца на чужденеца- български граждани.

По преписката са представени копия на лични документи на заявителя и приемащото лице–майка на двете му деца, на нотариален акт за собственост върху недвижим имот, чийто адрес е идентичен с този, посочен в заявлението за издаване на виза. Приложени са още удостоверение за семейно положение на приемащото лице и два броя такива за раждане на двете деца на чужденеца, справка за съдимост от която е видно, че същият не е осъждан, полица за медицинска застраховка, декларация от приемащото лице за осигуряване на подслон и издръжка. Приложено е още извлечение от банкова сметка, от което се установява, че молителят разполага с финансови средства за издръжка. В хода на съдебното производство са представени и копия от предходна виза тип „D“ за периода от 17.12.18г.-15.06.19г. и от подписка, съдържаща имена и подписи на 520 лица, в подкрепа на събирането на семейството на заявителя.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказът за издаване на виза е издаден от втори секретар ЗКС – Посолство на Република България в И., Ислямска Република П., на основание Заповеди № 14 и №17 / 06.08. 2019 г. на временно управляващия посолството на Република България в И. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи, поради което съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим , като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец , когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България . За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ , като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.19 от ЗЧРБ (които норми са посочени, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец , когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност; както и когато заявителят е лице, за което е подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане;

Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ , в съставения за отказа формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

В случая е основателно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения отказ . Административният орган е посочил единствено правното основание за издаване на отказ, като не е изложил дори и бланкетни мотиви. Липсва посочване на фактическите основания, обосноваващи правните му изводи.

Видно от приетите по делото доказателства, с подаване на заявлението за издаване на виза, чужденецът е представил многобройни писмени доказателства във връзка с искането му. Както основателно се посочва в жалбата, в съставения формуляр за отказ не е налице обсъждане на тези документи, както и не са посочени относимите обстоятелства, които са останали недокзани.

Съдът намира, че конкретни мотиви за постановения отказ не са изложени и в становището на директора на дирекция „Миграция“ при ОД на МВР . Същото се базира единствено на становището на ДАНС.

Колкото до становище рег. № БС -31-825/ 21.02. 2020г.. на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – Б., в което е посочено, че ДАНС възразява да бъде

разрешена виза „D“ с цел пребиваване на територията на Р. България, съдът намира следното:

Видно от приложената към становището справка рег. № БС-6-1703/19.02.2020г., на която последното се позовава, по отношение на заявителя са налице данни за извършване през периода 2016-2018г. на дейност, свързана с незаконен трафик на хора. Събраната информация е мотивирала ДАНС да изрази становище за отказ да се издаде т.нар. дългосрочна виза, с цел „недопускане на вредни последици от дейността на пакистанския гражданин“. В цитирана справка липсва недвусмислен извод описаните действия продължават ли и към датата на провеждане на съгласувателната процедура и дали същите представляват заплаха за националната сигурност на страната.

Що се касае до второто правно основание за издаване на постановения отказ - т.19 от ЗЧРБ, по преписката липсват каквито и да е доказателства, че заявителят е лице, за което е подаден сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане.

За да се приеме, че е изпълнено изискването за мотивираност на административния акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК същият следва да съдържа конкретни фактически и правни основания за издаването му. Както бе посочено по-горе в решението, специалният ЗЧРБ също изрично регламентира изискването за излагане на мотиви при издаване на отказ за виза. Цитирането единствено на правното основание за отказа или посочването на общи, бланкетни мотиви, не е достатъчно, за да бъде изпълнено нормативното изискване за мотивираност на акта.

Освен това, при наличието на приложения към заявлението писмени доказателства във връзка с основните причини, обосноваващи престоя на чужденеца в България, органът не ги е обсъдил и не е изложил мотиви за причините, поради които е приел, че тези доказателства не са достатъчни, както и не е посочил какви документи е следвало, но не са били представени от кандидата.

Това нарушение на административнопроизводствените правила е съществено, тъй като до голяма степен ограничава правото на защита на жалбоподателя, който от съдържанието на акта и/или от приложените към него документи следва да бъде запознат с конкретните фактически основания за издаването му и да може да разбере кои нормативни изисквания не е изпълнил. В случая това е невъзможно, тъй като отказът е постановен, без да са посочени фактическите основания за издаването му.

Допуснатото нарушение препятства осъществяването на съдебен контрол за материалноправна законосъобразност на административния акт, тъй като неизлагането на конкретни фактически основания за издаването му в значителна степен пречи да бъде извършена преценка доколко правилно е приложен материалния закон. / Вж.Решение № 2015 от 13.4.2020 г. по адм.д. № 7192/2019 г. на Административен съд – София/.

По гореизложените съображения, оспореният отказ следва да бъде отменен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Отделно от това, съдът намира ообжалвания акт за незаконосъобразен и по същество, по следните съображения:

Съдът счита, че в хода на съдебното дирене се установи безспорно, че чужденецът е баща на две малолетни деца -български граждани, които живеят в Република България. Доказателствата за семейното положение са представени в хода на административното производство и е следвало да бъдат взети предвид при постановяване на акта, в съвкупност с останалите доказателства, което не е сторено.

От постановления отказ не е видно, при издаването му съобразена ли е и разпоредбата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ във връзка с §1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ за липса на данни за причини от хуманитарен характер или свързани с изпълнението на международни задължения след консултиране с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане.

При отчитането на обстоятелството, че двете деца на заявителя живеят в Република България следва да се извърши преценка за наличие хипотезата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ във връзка с §1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ. Съгласно цитираната разпоредба, хуманитарни причини са налице, когато недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота м, поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната.

В случая следва се извърши преценка дали отказът за разрешаване на право на постоянно пребиваване засяга интересите на семейството и на двете малолетни деца, както и правото на личен и семеен живот на жалбоподателя .

Това налага нова произнасяне в хипотезата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ, което следва да бъде извършено от административния орган след връщане на административната преписка, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган който следва да анализира представените от кандидата документи, да извърши конкретно, а не формално, предвидените съгласувателни процедури, с цел установяване дейността на чужденеца представлява ли заплахата за националната сигурност на страната, налице ли е сигнал в Шенгенската информационна система за отказ за влизане, съществуват ли причини от хуманитарен характер или свързани с изпълнението на международни задължения след консултиране с държавата членка, подала сигнала за отказ за влизане, след което да се обоснове мотивиран извод налице ли са предпоставките за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на

жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. От представените доказателства се установява, че общият им размер е 610 (шестстотин и десет) лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 600 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие (л.9).

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 18-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Х., [дата на раждане] , гражданин на П., чрез адв. В. Р., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1 Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/ изх. № ISB 20000012V/03.12.2020 г. на М. В. Х. втори секретар ЗКС – Посолство на Република България в И., Ислямска Република П.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на М. Х. сторените по делото разноски в размер на 10 / шестстотин и десет/ лева.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - втори секретар ЗКС – Посолство на Република България в И., Ислямска Република П., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България , в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: